

A decorative scroll with two white rollers and gold handles, set against a gold background with ornate scrollwork. The scroll contains the Hebrew text 'תורת הר"ף' in blue.

תורת הר"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמז שליט"א
לפרשת השבוע

A decorative flourish consisting of two horizontal lines with ornate scrollwork in the center.

פרשת נח

פרשת נח

"וְנֹחַ מָצָא חֵן בְּעֵינֵי ה'"

הסוד למציאת חן בעיני אלוהים

מוצאים בפרשת השבוע את הנס הגדול שקרה לנח, כל העולם נחרב ורק נח ניצל. צריך לשאול בזכות מה נח ניצל, מה הדבר המיוחד שנח עשה להינצל מחורבן העולם שנלמד גם אנחנו ונינצל מהדברים הקשים שיש בעולם.

אומר אור החיים הקדוש בפרשת השבוע שאם נח היה נשפט על פי מעשיו הוא לא היה יכול להינצל, משום שהייתה מידת הדין חזקה וקשה והייתה רשעות גדולה ולנח לא היו מספיק זכויות להינצל ולהציל את כל מי שהיה בתיבה איתו. אם כך אומר אור החיים הקדוש שיש שלושה או ארבעה מצוות בתורה הקדושה שגורמות לחן אצל האדם

ואם האדם עושה את המצוות האלו, יש לו חן גם בפני הקב"ה וגם בפני בני אדם.

אחת מהמצוות האלו אומר אור החיים הקדוש שיהיה לאדם חן כלפי הקב"ה וכלפי בני האדם היא שמירת שבת, "וְנַחַ מְצַא חֵן בְּעֵינֵי ה'" בזכות זה ששמר שבת קודש זכה נח למציאת חן. ורבנו אור החיים הקדוש מביא ספרים קדושים ואת הזוהר הקדוש שאומר שנח נקרא כך כי היה נח בשבת ושומר שבת, על ידי ששמר נח את השבת זכה למצוא חן בעיני השם וכך ניצל נח מהמבול.

מפה צריכים ללמוד לימוד גדול, אדם שרוצה מציאת חן בעיני הקב"ה ובעיני אדם, יש לו סגולה גדולה לשמור שבת, השבת היא כמו תיבת נח. אדם ששומר שבת כמו שנכנס לתוך התיבה וכמו נח שמצא חן בעיני השם על ידי שמירת שבת, כך יש לאדם חן וחסד להינצל גם מזמנים ועיתות קשים וגם בפני בני אדם.

אנשים מחפשים סגולות וקמיעות איך למצוא חן בעיני אנשים, בעיני עסקים, בעיני כל דבר, הסוד למציאת חן הוא על ידי שמירת שבת. נח מצא חן בעיני השם על ידי ששמר שבת אפילו שעוד לא ניתנה שבת וכך זכה להינצל מהמבול. לכן כמה שיותר נשמור שבת נקפיד ונדקדק, ניכנס לתיבה של נח ונאטום אותה את השבת שלא יהיה אף סדק ואף חור, שלא יחלחלו בפנים המים.

וכל הקפדה שהאדם מקפיד בשמירת שבת הוא עוד אטם את התיבה חזק ביותר וכך יוכל להינצל מכל ימי המבול של שאר השבוע, מכל היצר הרע וכל הנסיונות והדברים הקשים שיש בימי השבוע, אם ייכנס האדם לתוך התיבה יזכה לחן וחסד בעיני הקב"ה ובעיני בני אדם.

לכן כל אחד ישתדל להקפיד בשמירת שבת וישתדל לחזק עוד יהודים אחרים בשמירת שבת, כל יהודי ששיכנענו אותו והשפענו עליו לשמור שבת יש כוח גדול ביותר

מאותה השפעה שיש לנו שותפות בשבת שלו והשותפות הזו נותנת לאדם כוח בתיבה להינצל מכל הזרם והקושי של כל השבוע ולצאת בשלום מכל הדברים הקשים של כל השבוע כולו.

"אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ"

אל תאמין בעצמך עד יום מותך

אנחנו חושבים בדעתנו כמה האדם צריך להיזהר מיצר הרע, אם נסתכל על נח, התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ" נח עמד בדור הקשה של המבול, דור של רשעים וחטאים שכולם היו עושים עבירות וחטאים בחטאים הקשים שיש באותו דור, עד שהקב"ה היה צריך למחות

ג' טפחים בכדי שלא תישאר מהאדמה מרוב הטומאה שכל העולם נטמא מדור המבול.

נח עמד בצדקות בקדושה, לא חטא ולא התקלקל לא הוא ולא ילדיו. אחרי כל השנים האלו שנח שמר על עצמו, בגיל שש מאות שנה כשיצא מהתיבה, נח זורע כרם של ענבים ונופל בכרם של הענבים, חוטא ומתדרדר עד לאן שהגיע.

נבוא ונחשוב עד כמה אסור לאדם לסמוך על עצמו, כמו שהמשנה אומרת (אבות ב, ד) וְאֵל תִּאֱמָן בְּעֵצְמְךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ. שש מאות שנה נח לא חטא ועוד בדור של הרשעים הגדולים לא עשה אף עבירה, שמר את עצמו בקדושה וטהרה על אף שדור המבול היו צוחקים עליו. אבל בסוף כשנח יוצא מהתיבה בעולם ריק שאין רשעים ואין ארורים, נח נופל כשזורע ענבים ומתדרדר, מביא חורבן גדול לו ולעולם ומלהיות נח איש האלוקים "אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ" נפל להיות "נֹחַ אִישׁ הָאֲדָמָה".

יצר הרע אף פעם לא עוצר ולא נכנע מלהפסיק לנסות להכשיל את האדם, היצר הרע ראה את נח שעבר כבר כמעט הכל ולא נכשל בכלום, חיכה לו אחרי שיצא מהתיבה בטעות קטנה בענבים, שם הפיל יצר הרע את נח.

לכן האדם לא יסמוך על עצמו אף פעם, לא אחרי שעבר ניסיונות קשים ולא בדברים הקלים, היצר הרע אורב לאדם בכל מקום ואסור לאדם לתת אפילו את הפתח הקטן ליצר הרע "לְפֶתַח חַטָּאת רִבִּץ" (בראשית ד, ז), בפתח הקטן שהאדם נותן ליצר הרע שם הוא נמצא, שם הוא מכשיל ומפיל את האדם בדברים שנראים פעוטים וקטנים.

”נַח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדַרְתָּיו”

לא לעשות את החשבונות של הקב"ה

אנחנו רואים בפרשת השבוע "נַח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדַרְתָּיו" נבוא ונשאל מה הפירוש של תָּמִים הָיָה בְּדַרְתָּיו?

אז אפשר לבאר ולומר כך, הנביא מספר (מל"ב כ, א) "בַּיָּמִים הֵהֵם חָלָה חֲזַקְיָהוּ לְמוֹת וַיָּבֵא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בֶּן אֲמוּזַן הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר אֵלָיו כֹּה אָמַר ה' צוּ לְבֵיתְךָ כִּי מֵת אֲתָה וְלֹא תִחְיֶה" מתי שחזקיהו המלך חלה, בא אליו הנביא ישעיהו ואמר לחזקיהו המלך שהוא עומד למות מהעולם. שאל אותו המלך חזקיהו למה הוא צריך להיפטר מהעולם, אמר לו הנביא ישעיהו כי לא התחתן וקיים מצוות פריה ורביה. אמר חזקיהו המלך לישעיהו הנביא שלא התחתן כי ראה ברוח הקודש שעתידים לצאת ממנו ילדים רשעים, שאחד מהם יהיה מנשה ששם צלם בהיכל ועשה עבודה זרה, לכן לא התחתן.

אמר לו ישעיה הנביא שבנסתרות של הקב"ה לא דורשים, הקב"ה ביקש לקיים מצוות פריה ורביה וצריך לקיים את המצוה, זה שהוא רואה ברוח הקודש שיצא לו בן רשע זו לא בעיה שלו, אבל בגלל שחשב מה יצא ואיך יצא לכן הוא ימות. אמר לו חזקיה המלך שמקובל לו מבית אביו מדוד המלך, שאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם לא יתייאש מן הרחמים. אמר חזקיה לישעיה הנביא שיתן לו את הבת שלו שיתחתן איתה וכך השם יציל אותו, נתן לו ישעיה הנביא את הבת שלו ובסוף נולד לו מנשה ששם צלם בהיכל.

רואים פה יסוד גדול, אפילו שאדם יודע שיצא לו רע מהמצוה, שיצא לו בן רשע הוא חייב לקיים את המצוה כי השם ציוה את המצוה. בנסתרות של הקב"ה אסור לדרוש, מה שהאדם חושב שיצא ויהיה זה לא עניינים שלו. ישעיה הנביא סמך על חזקיה וידע שחזקיה צדיק והנבואה שלו נבואת אמת והיא תתקיים, אבל בכל אופן השם ציוה ועליו

לקיים, לכן נתן לו את הבת שלו ואפילו שבסוף נולד מנשה שידוע שהרג את ישעיה סבא שלו. לאדם אסור לחקור ולדרוש מה יהיה ואיך יהיה, עליו לקיים את המצוה.

אותו דבר אפשר לומר על נח, על נח נאמר תַּמִּים כי ידע שהדור שלו דור של רשעים והקב"ה אמר לו לבנות את התיבה במשך מאה ועשרים שנה יום יום עד שהמבול יגיע והעולם יחרב, אבל בכל אופן נח התחתן עם אשה וילד ילדים, הוא לא אמר כל העולם רשעים אולי הילדים ילמדו מהם ויחטאו, הוא הלך ועשה לא כמו חזקיה המלך וילד ילדים בדור מסוכן של עבירות וחטאים, לכן נקרא "נח איש צדיק תמים הָיָה בְּדֹרֹתָיו" בגלל המעלה שהלך בתמימות גדולה וילד ילדים בדור הקשה ביותר.

”אִישׁ צָדִיק תָּמִים הָיָה בְּדִרְתּוֹ”

בתי הדין של הקב"ה והמלאך מט"טרון

כתוב בספרים הקדושים שבשמייים יש שתי בתי דינים, אחד של הקב"ה והשני של המלאך מט"טרון. הבית דין של הקב"ה הוא על פי חסד ורחמים, הקב"ה מטיב עם בריותיו ומתנהג איתם בחסד וברחמים והבית דין של המלאך מט"ט הוא על פי מידת הדין קשה ביותר. לכן דוד המלך אחרי המעשה של אוריה החתי, דוד המלך היה מתפלל ומבקש מהקב"ה "מִלְפָּנֶיךָ מְשַׁפְּטֵי יֵצֵא" (תהלים יז, ב) שיקח את המשפט שלו מהבית דין של המלאך מט"ט ויעביר את זה לבית דין שלו, של הקב"ה משום שהמלאך מט"ט מקפיד בבית דין שלו על אנשים שעשו חטא או עבירה ומתי שהוא דן את האדם, הדין קשה ביותר.

מתי שהאדם מרגיש שמידת הדין מתוחה עליו וקשה לו, סימן שהוא נמצא בבית דין

של המלאך מט"ט. אדם שרוצה לצאת מבית הדין של המלאך מט"ט עליו לעשות דברים שהקב"ה אוהב שעושים, כמו אדם בעל חסד, אדם שהוא ענו או אדם ביישן או עם הליכות נעימות. כשהקב"ה רואה אדם שהמשפט שלו אצל המלאך מט"ט ויש באותו אדם חסד, בושה או אדם נעים הליכות, הקב"ה לוקח את המשפט ומביא אותו לבית דינו.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, נח היה "איש צדיק תמים הָיָה בְּדֹרֹתָיו" יש דורשים אותו לזכות ויש דורשים אותו לגנאי, אם נלך על פי הבית דין של המלאך מט"ט שכבר עלה השמיימה אז הדין שלו הוא דין קשה ולכן דורשים אותו לגנאי. אבל אם לפני הבית דין של הקב"ה, דורשים אותו לזכות משום שנח היה אדם ענו ופשוט שעשה חסד עם החיות והבהמות, דאג להם שיאכלו במשך י"ב חודשים ומסר נפש עליהם שיאכלו בזמן כמו שצריך.

ולכן נח מצא חן בעיני השם כי הוא היה ענו והקב"ה לקח את הדין מהבית של המלאך

מט"ט לבית דין של הקב"ה ששם נשפט נח
בחסד ורחמים שיצא זכאי ולא ח"ו שתהיה
עליו מידת הדין.

ידע האדם יסוד גדול, מתי שהוא ענו ושפל,
ביישן ודואג לבריות הקב"ה שופט אותו
בעצמו "שִׁפְטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי" (תהלים מג,
א). אבל אם האדם קפדן ומתנהג עם העולם
במידת הדין ובגאווה, מתנהג במחלוקת ואין
אצלו מידת החסד, הקב"ה משאיר אותו
לבית הדין של המלאך מט"ט שם מידת הדין
מתוחה ושם קשה ביותר. לכן יקפיד האדם
להיות בעל ענווה וצניעות, בעל חסד ורחמים
על הבריות ואז הקב"ה מטיב ומרחם ולוקח
את כל העניינים של האדם אצלו ומתנהג עם
האדם במידת החסד והרחמים.

”אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ”

הדרך הטובה ביותר מול היצר הרע

בפרשת השבוע רואים שחז"ל שמים את נח ליד אברהם אבינו ודורשים אם נח היה בדורו של אברהם כיצד נח היה מתנהג ואם אברהם אבינו היה בדורו של נח איך הוא היה מתנהג, תמיד משווים בין נח לאברהם אבינו. אז אולי ננסה לבאר ולפרש בין הראיה וקו החיים של נח לבין הראיה וקו החיים של אברהם אבינו וללמוד מפה יסוד גדול.

חז"ל אומרים לנו (אבות ד, א) **אֵיזוֹהוּ גִבּוֹר הַפּוֹכֵשׁ** אֶת יִצְרוֹ מִי נִקְרָא גִיבּוֹר זֶה שְׁכּוּבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ. מתי שיצר הרע בא לאדם ונלחם איתו, יש לאדם שתי דרכים נגד היצר הרע, דרך אחת היא לכבוש את היצר הרע, לא להרוג את היצר או להניס ולהבריח אותו אלא לקחת אותו ולהשתלט עליו, להשאיר אותו בתוכנו ולהפוך אותו לטוב, זה נקרא לכבוש כמו

שמדינה כובשת מדינה אחרת ומספחת אותה להיות חלק ממנה.

אז המשנה אומרת לנו שהגיבור הוא מי שלקח את היצר הרע וכבש אותו, לקח את הטבעים של היצר הרע ומשתמש בהם לטוב. היצר הרע בא לאדם שיהיה כעסן, אז האדם במקום להיות כעסן לוקח את היצר הרע שיהיה לו חמימות וכוח לעשות דברים חזקים בדרך השם. היצר הרע בא לאדם שיהיה שמח לעשות עבירות, אז האדם לוקח את השמחה עבור מצוה, זו דרך אחת לכבוש את היצר הרע מרע להיות טוב.

ודרך שניה זו דרך שהיצר הרע בא להילחם עם האדם והאדם בורח ולא מתעמת עם היצר הרע, לא נכנס עם היצר הרע למלחמה. רבנו הבעל שם טוב ממשיך על זה משל ונמשל עם מוסר גדול לחיים, הייתה עיר אחת שהגנבים היו באים ופורצים לחנויות וגונבים את הסחורה. לאנשי העיר היו שתי דרכים להתמודד עם הגנבים, חלק מהאנשים היו

מתחבאים בתוך החנויות ומתי שהגנבים היו באים, היו צועקים ומשמיעים רעש גדול עד שהגנבים היו בורחים. חלק שני של אנשים היו מתחבאים בתוך החנות ומתי שהגנבים היו נכנסים, היו נותנים להם להיכנס ואז משתלטים עליהם ולוקחים אותם לבית האסורים או לוקחים אותם ומכים אותם, נותנים להם לעבוד בשבילם על זה שנכנסו וניסו לגנוב.

אומר הבעל שם טוב, ההבדל בין הסוג הראשון של האנשים לסוג השני, אלה שנכנסו והבריחו את הגנבים, עכשיו הגנבים ברחו אבל בעוד כמה שבועות הם יחזרו. אלה שהיכו אותם וחינכו את הגנבים או מסרו אותם לבית האסורים, יש להם ראש שקט מהגנבים. כך גם היצר הרע, אם היצר הרע בא לאדם והאדם רק מרעיש ומבריח אותו, יצר הרע ילך עכשיו ויחזור אליו עוד שבוע או עוד כמה ימים. אבל אם האדם לוקח את היצר הרע וכובש אותו ומחזיר אותו לדרך טובה, אז

היצר הרע אצלו והוא רק צריך פיקוח. אם כך, הגיבור הוא זה שכבש את היצר ולא הרג אותו או הבריח אותו, רק כבש אותו ומשתמש בו לדברים טובים וחיוביים.

זה היה ההבדל בין אברהם לנח, נח ראה שיש יצר הרע "אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ", נח היה עובד את השם וכשהיה רואה שיצר הרע היה בא אליו היה מתרחק, לא רצה לריב, זו לצד וישב בשקט מבלי לעשות אף עניין. אבל אברהם אבינו מסר את הנפש שלו והלך ונלחם בכל כוחו נגד היצר הרע, היה מקהיל קהילות ומחזיר אנשים בתשובה, דרכו של אברהם אבינו הייתה לקחת את היצר הרע ולכבוש אותו, זה היה ההבדל בין אברהם אבינו שנלחם עם היצר, כבש אותו והשאיר אותו בידי לבין נח שברח מהיצר לא רצה עימותים ומלחמות איתו.

לכן הדרך של אברהם אבינו היא הדרך שגרמה לו להיות אבי האומה הראשון של עם ישראל. כי הדרך של נח לברוח מהכל אולי

היא טובה לאדם לחיות בשקט בלי להשיג כלום בחיים, אבל איזהו גיבור הכובש את יצרו, זו דרכו של אברהם אבינו לשלוט על היצר לקחת את היצר ולהשתמש בו לדרכים טובות, זו הדרך והדבר המעולה ביותר.

**"וְאֵנִי הִנְנִי מְבִיא אֶת הַמָּבּוּל מִיָּם עַל הָאָרֶץ
לְשַׁחַת כָּל בָּשָׂר אֲשֶׁר בּוֹ רוּחַ חַיִּים"**

פרנסה שבאה ביושר היא חומה בפני
הפורענות

המדרש אומר (ויק"ר יז, ד) **אֵין בְּעַל הַרְחָמִים
נוֹגֵעַ בְּנַפְשׁוֹת תְּחִלָּה**, מתי שאדם חוטא ועושה
עבירות ודברים לא טובים, הקב"ה לא פוגע
קודם בנפש של האדם, בחיים, אלא הקב"ה
הולך ופוגע בפרנסה. אם הפרנסה לא עוזרת
לזה שנפגע, אז הקב"ה הולך ופוגע בחיים של
האדם.

אם כך צריך לשאול שאלה, בפרשת השבוע אנו רואים שהקב"ה מחריב את העולם במבול, למה הקב"ה מיד הלך ופגע בנפשות, בחיים של האנשים, קודם כל היה צריך לפגוע בממון ברכוש ואם לא יחזרו בתשובה אז לפגוע בחיים, אם כך למה הקב"ה קודם פגע בחיים?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר, בדור המבול כל מה שהאנשים עשו היה גזל, לאדם היה בית זה בא מגזל, היה לאדם עסק זה בא מגזל, היה לאדם סוס ששימש לתחבורה זה בא מגזל, הבגדים שהאדם לבש, כל החיים של האנשים היו סביב גזל, מכיוון שלא היה להם שום דבר פרטי שלהם אלא הכל היה בגזל ומרמה, לכן הקב"ה קודם פגע בחיים שלהם.

בעונות הרבים בדור שלנו אם אדם לא יזהר להיות הגון וכל מעשיו יהיו לשם שמיים וביושר גדול, הוא יוכל להגיע למצב כמו של דור המבול, שבכל דבר שלו יש אבק גזל, אבק מרמה, אבק ריבית, כל דבר יכול לבוא במצב לא טוב. האדם צריך שהפרנסה שלו תהיה

ביושר, כי מתי שיש לאדם פרנסה שהגיעה
לא ביושר ויש עליו מידת הדין, הפרנסה היא
לא חומה בפני הפורענות שמיד תבוא לגוף
של האדם ולחיים שלו.

פרנסה שבאה ביושר היא חומה בפני
הפורענות שפוגעת בה תחילה לפני החיים,
לכן האדם צריך להיזהר שכל מעשיו יהיו
בהגינות ובקדושה גדולה.

תתפוס את הרגע ואל תדחה כלום בחיים

לכל בני הקהילה הקדושים, הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה ושמחה, הצלחה, סיעתא דשמייא, אור גדול ובכל אשר נפנה נשכיל ונצליח.

בטבע של האדם מושרש כל דבר לדחות. אדם אומרים לו תחזור בתשובה, המעשים שלך לא טובים, אז האדם דוחה: "אני אחזור בתשובה עוד כמה שנים", "אני אגמור את הלימודים", "אני אגמור את החיים", "אני עוד צעיר", "שבוע הבא אני אתחיל", "שבת הבאה אני אקרא ספר דברים", "הזוהר הקדוש מחר אני אתחיל", "לקראת ערב אני אתחיל". והתורה הקדושה אומרת לנו (פסחים ד.) זריזין מקדימין, מי שזריז בכל הדרכים שלו, בכל הדברים שלו, בין בחיי התורה, בין בחיי היומיום, זריזין מקדימין, אדם שזריז הוא מקדים ומתקדם ועולה ומתעלה.

לדחות דברים זו עצת היצר הרע, היצר הרע דוחה את האדם ומושך את האדם: "תחזור בתשובה עוד כמה זמן", "תלמד תורה עוד כמה זמן", "תתפלל

מנחה עוד כמה זמן" (עד שח"ו עובר הזמן), "תניח תפילין, עוד קצת". אבל התורה הקדושה אומרת (בראשית כב, א) **"וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר וַיַּחְבֵּשׁ אֶת חֻמּוֹ",** אברהם אבינו לימד אותנו, אתה תקום בבוקר, אתה תחבוש את החמור, אל תחכה שהפועלים יעשו את זה. דברים של מצוות, דברים של מעשים טובים, דברים רוחניים, דברים טובים, אדם צריך הוא להזדרז, שהוא יהיה מעורר את השחר. הוא להזדרז ולעשות את הדברים ולא לדחות את הדברים.

כך גם אדם שעצוב, אדם שדואג ממשהו, הוא נתפס בדאגה. בעיה אחת נתפסה לו בראש, דאגה. הוא נתפס בעצבות, ואז הוא יושב ומנסה לעודד את עצמו, מנסים לעודד אותו, והמחשבות הרעות עולות והיצר הרע מתחזק אצלו והיאווש מתחזק אצלו, והוא דוחה גם: "אני אהיה שמח אח"כ", "עכשיו אני עצוב", "אני אהיה מאושר אחרי כן, לא עכשיו". הוא דוחה את הטוב, הוא דוחה את המחשבות החיוביות, הוא דוחה את הדברים הטובים שיכולים רק להועיל לאדם.

אדם שנמצא בדאגה, דאגה אף פעם לא פתרה שום בעיה בחיים. אם הייתה בעיה שדאגה פתרה אותה, היינו חייבים לדאוג כל היום, שום דאגה לא פתרה שום בעיה בחיים, הדאגה רק הכניסה את האדם

לגלגל, שהאדם התחיל להתגלגל בו
ולאבד את כל הטוב שיש בו. אז דאגה לא
פתרה כלום, עצבות לא פתרה כלום, ייאוש
לא פתר כלום, רק דכדך את האדם והוריד
את האדם למקומות רעים ומקומות לא
טובים.

אושר שהאדם מאושר, שהאדם לומד תורה, שהאדם
שמח בתורה, שאדם מסתכל על העולם בצורה
חיובית, שאדם מסתכל על העולם בצורה טובה, זה
רק נתן טוב לאדם, וכמה שתדחה, אתה עושה לא
טוב. אתה מקבל על עצמך תשובה, אז הרגע, לא עוד
שתי דקות, לא עוד, דקה. הרגע, הרגע אתה איש
אחר, הרגע זו מציאות חדשה. אתה מחליט להיות
בשמחה, אז הרגע אתה בשמחה. תעבוד על עצמך,
תשנה את המחשבות שלך, המְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם
תְּמִיד, לשנות. אדם משנה ברגע אחד מהרגע אתה
בשמחה, לא עד הערב, לא עוד שעה, מהרגע אתה
בשמחה.

וברגע שאתה יודע לנצל כל רגע, לתשובה,
לתורה, לשמחה, למחשבות חיוביות, כל
רגע, לא לדחות רגע אחד, אתה יכול לזכות
ולהרוויח. אתה לא יודע אם זה הרגע
האחרון בחיים שלך, אדם לא יודע אם עוד
רגע ח"ו יקבל דום לב או יעשה תאוונה או

יהיה פיגוע או לא יודעים מה יהיה, אז הוא הפסידי את הרגע הזה שהוא לא היה שמח בו.

וככה בעניין התשובה, אם אתה לא חוזר הרגע בתשובה, אתה לא יודע מה יהיה עוד רגע. כל חייו של האדם צריך להיות בתשובה, כי הוא לא יודע מה יהיה בעולמו עוד רגע, ויש קונה עולמו בשעה אחת (ע"ז ט"ז). בשעה אחת שתנצל אותה בצורה נכונה, אתה יכול לקנות את כל העולם שלך.

היה איזה מלך שהיד ימין שלו, שהיה קרוב אליו הרבה והגיע להיות משנה למלך, ובאחד הימים המלך כעס עליו חרון אף גדול ביותר וכעס גדול ביותר, והמלך החליט להרוג אותו, המלך אמר, מחר מוציאים אותו להורג. המלך פחד שהוא יברח, המלך שלח חיילים לשמור על הבית שלו, שוטרים, בשביל שהוא לא יוכל לצאת, לא כלום, עד הבוקר שיוציאו אותו להריגה.

פתאום המלך שומע שאותו שר, אותו משנה למלך, מזמין אנשים לבית שלו ועושה מסיבה גדולה וסעודה גדולה וכולם שמחים שמחה גדולה. המלך אמר לשוטרים, תבדקו אם זה נכון או שזה סתם, לא אמיתי מה שאתם מדברים. הלכו ובדקו ואמרו,

כן, יש שמה מסיבה גדולה, סעודה גדולה, כולם שמחים, הוא שמח.

המלך אמר, אני חייב לראות את זה בעיניים שלי. המלך בא בהפתעה, נכנס לתוך הבית של המשנה למלך שלו, שמחר צריך לצאת להורג, והוא רואה אותו רוקד ושמח ושר. המלך אמר לו איפה דעתך, אני מחזיק אותך והחזקתי אותך בתור איש חכם, מה אתה שמח, עוד כמה שעות תולים אותך על העץ בכיכר העיר, על מה אתה שמח?

אמר אותו שר, נו, ומה יעזור לי? אני אבכה, אהיה עצוב, מה זה יעזור לי? לפחות מה שנשאר לי אני שמח, אני שמח עם המשפחה שלי. מה יעזור לי שאני אבכה, מה יעזור לי שאני אדאג, מה יעזור לי שאני אעשה כל מה שלא אעשה, זה לא יעזור לי. המלך חיבק אותו ואמר לו, הרבה דברים ראיתי בחיים, המוסר שלימדת אותי היום, הקנה לך את החיים שלך עוד פעם, ואת המעמד שלך הקודם שהיה לך.

אדם צריך לדעת לנצל כל רגע בשמחה, בתשובה, בתורה, בתפילה. לא לדחות כלום, שום דבר בחיים, אין לך את הזכות לדחות אותו לרגע אחר שיבוא. כל מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה (מכילתא שמו"ב, ז), כל מעשה, כל מצוה, כל דבר שבא לידך, תעשה אותו

מהר, אל תחמיץ אותו רגע אחד - אם תחמיץ אותו, איבדת אותו.

תשמור אותו, תעשה אותו, תקיים אותו, תעשה אותו מיד, אל תחמיץ אותו ואל תתדרדר במחשבות, ביצרים, בכל מה שיש לאדם, אטום חתום וסתום בתוך הדעת שלו, הדברים בטלים ששמע, הראיות אסורות שהוא ראה, המאכלים האסורים שהוא אכל, שמשפיעים על הנפש שלו וגוררים אותו ומושכים אותו למחשבות של עצבות, של דכאון, של מחשבות לא טובות, מחשבות לא בריאות - לא לתת לרע הזה להשתלט על האדם.

להאיר את האור, לפתוח את החלון, להאיר את האור והאור הזה ישפיע על אדם להגיע ולהשיג ולהבריא את הנפש שלו ולהיכנס לעולם שכולו טוב, לאור הגדול, לאור של התורה, לאור של המצוות ולאור של המעשים הטובים.

הקב"ה ישפיע על כולנו שפע גדול, נעלה ונתחזק, נדבק בהקב"ה, בתורה ובמצוות, ונזכה בע"ה לישועה גדולה.

אל תחפש להאשים אחרים כדי לשלוט עליהם

בע"ה לכל בני הקהילה הקדושים, הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה ושמחה, הצלחה, סיעתא דשמייא, אור גדול, כל אחד בכל אשר יפנה ישכיל ויצליח. אנחנו מנסים יחד לומר מה שבלב שלנו ובמחשבה שלנו, איך אנחנו רואים וחושבים את המציאות של ההתמודדות של האדם בחיים, ואיך אנחנו רוצים שכל התלמידים של "שובה ישראל", כל בני הקהילה, יתנהגו וילכו ויחנכו את הילדים שלהם ואת הבני משפחות שלהם בדרך ובצורה הזו.

אחד הדברים הקשים והחמורים שהעולם טועה בו והעולם עושה בו טעות חמורה זה שכל היום אחד מאשים את השני: הבעל מאשים את אשתו, האמא מאשימה את הילדים, האבא מאשים את הילדים, האבא מאשים את האחים שלו, האחים שלו מאשימים אותו, כל אחד מאשים את השני, וברגע שכל היום אנחנו משתמשים במילה הזאת "אשמה", "אתה אשם", אתה לא טוב", "אתה לא בסדר", אז

**אנחנו מאבדים את המחשבה האמיתית,
שאשמה זה רק כלפי הקב"ה.**

האשמה שאפשר להאשים אדם, זה רק אדם שעבר על מצוות השם ועשה דברים לא טובים כלפי העולם, כלפי הקב"ה, ומרוב שכל היום חיים באשמות שאחד מאשים את השני, ילד את ההורים, הורים את הילדים, איבדנו את הטוהר ואת הכובד של המחשבה ושל המשקל של "אשמה".

אשמה זה דבר שקל מאד להשתמש בו והוא כלי לשעבד את השני עם אשמות. איך אדם משעבד את השני, שהשני יהיה משועבד לו: הבעל את אשתו, אשה את בעלה, אמא את הילדים, ילדים את ההורים, ברגע שהם כל היום מאשימים. ברגע שהאשמת אדם ואמרת לו: "פגעת בי", "ציערת אותי", "גנבת לי", "לקחת לי", "עשית לי", אז אתה משעבד את כל הרצונות של השני וכופה אותם וקושר אותם, ואתה נהיה שולט עליו ע"י האשמה.

באשמות אתה קושר בחבלים ובאזיקים את האדם בכל צורה אפשרית, ויש אנשים שככה בנויים החיים שלהם, להאשים כל הזמן את האחרים, וע"י שמאשימים את האחרים, הם כובלים אותם, קושרים אותם, קושרים את הילדים, קושרים את ההורים, קושרים את האחים, קושרים את כולם,

ובקשר הזה גורמים לאנשים שאתה אוהב אותם יותר מכולם, הילדים שלך, מאחים שלך, מהורים שלך, אתה חונק להם את ההתפתחות שלא יוכלו להתפתח, לא ריגשית, לא שכלית, לא נפשית, לא כלום, כי תמיד הם נמצאים במקום של אשמה: "אשמה", "לא בסדר", "לא היית בסדר", "כן היית בסדר".

אשמה זה רק אם אדם אשם, חטאתי עויתי פשעתי להקב"ה, אשמה רק אם אדם עבר על החוקים של אלוקים, שמה נמצא האשמה. ברגע שכל היום משתמשים באשמה וכל היום מאשימים וכל היום דואגים להקטין את השני ולהאשים אותו, אז מאבדים מהערך של האשמה, וע"י שעוד קושרים ומגלגלים את החבל סביב השני באשמות, חונקים אותו מלהתפתח לשום מקום.

לכן את העניינים של האשמות, להשאיר את זה רק בינינו לבין הקב"ה. רבנים, אנשי חינוך, אנשי רוח, כל אדם שאפשר, בעל ואשה, אשה ובעלה, הורים וילדים, להשאיר את המילה אשמה, אשם, פגעת, עשית, למקרים נדירים. דבר שמשתמשים בו יותר מדי הוא מאבד את כוחו, דבר שמשתמשים בו יותר מדי הוא מזיק, הוא לא מועיל, הוא לא נותן כלום, הוא לא נותן שום השראה, הוא לא נותן שום אור, לא נותן שום דבר גבוה, שום דבר גדול.

יש לנו זמן שצריך לומר חֲטָאתִי עֲוִיתִי פִּשְׁעֵתִי, זה הזמן שהקב"ה נתן לנו לעשות תשובה, "וְחֲטָאתִי נִגְדִי" (תהילים נא, ה), בינך לבין אלוקים, איפה פשעת, איפה שעוית, איפה שחטאת. כל היום לצעוק "אתם לא בסדר", "אתם כן בסדר", "עשיתם רע", "עשיתם רע", "עשיתם רע", זה לא גדולה, הגדולה הזאת היא לקשור ולחנוק ולהחזיק את האנשים באשמה.

יש אנשים ששולטים על אנשים אחרים רק באשמות שכל היום מאשימים אותם, זו שליטה אלימה, זו שליטה לא נכונה, זו שליטה לא טובה, וזו הנהגה של בית, של משפחה, של חיים, הנהגה פסולה מהיסוד.

צריך לבנות את החיים, לבנות את המציאות של החיים בחיובי, בטוב, באהבה, באחוה, באחוה, בלראות את הדברים טוב, לראות את הקב"ה כמקור החסד של העולם, לא כמקור שכל היום מאשימים ולא טוב וצריך להיות "פה עשית רע" ו"פה עשית רע". לחפש את הטוב שבדברים.

ודאי שאדם עשה דבר לא טוב, אז צריך להעמיד אותו במקום, אבל בצורה רכה, "לְשׁוֹן רַכָּה תִשְׁבֵּר גִּרְם" (משלי כה, טו), "לְשׁוֹן רַכָּה", בצורה נכונה. אפילו דוד המלך אחרי שחטא, גד הנביא בא אליו ובצורה רכה, בצורה חכמה, במשל ונמשל הביא את דוד המלך

לומר (שמ"ב כד, יז) "הִנֵּה אֲנִי חַטָּאתִי וְאֲנִי הַעֲוִיתִי",
והיה מוכן לקבל על עצמו כל עונש שבעולם.

אבל לבוא לאדם כל היום באשמות וצעקות, זה בונה
אצל האדם קיר בלב, מחסום בלב, עורלת הלב נהיית
קשה וחזקה, וגם אם אדם עושה דבר, הוא עושה
דבר מפחד, מאימה, מפחד מה יגידו האחרים, מפחד
מה יאמר מישהו שיותר גדול ממנו, והוא מאבד את
המחשבה ואת הזכות הנקיה של השכל ואת הטוהר
של הנשמה. ואחרי כן, עם השנים, עם הימים, באים
לאדם חרדות, פחדים, דברים, כי הכל מתנקם בו, כל
החרטות שמיישהו הטיח בו והאשים בו כל החיים, זה
נשאר עמוק בלב ואז זה מתחיל לצאת, והאדם נכנס
למצבים לא בריאים ולא טובים.

לכן, אשמות, להשאיר רק בינינו לבין השם, להזכיר
לכולם את האשמות שלהם, זו לא העבודה של אף
אחד. וגם רבנים, חֲכָמִים הִזְהָרוּ בְּדַבְרֵיכֶם (אבות א, יא),
לעשות את הכל במיתוק הדינים, במיתוק הדיבור,
לא בלהאשים, לא לחיות שכל רב, תלמיד יהיה
בבניה של "אשם", "אשם", "אשם". לא, אלא בבניה
של חיובי, של טוב, וככה בונים ורואים את העולם
בצורה נכונה ובצורה יותר טובה.

הקב"ה ישפיע על כולנו שפע גדול ונמתק את הכול
בזוהר הקדוש, בחסד, באור, בתורה, במצוות, ביראת
השם, בשמחה גדולה ובע"ה נזכה לגאולה שלימה.

